

ELSŐ FEJEZET

Viharban lépett át az életbe, megérintette egy különös villám, amely nem perzselte szét – Deucalion egy iszonyú éjszakán született.

Elkínzott kiáltásainak tébolyult szimfóniája, teremtőjének diadalmas rikoltásai, a bonyolult és félelmetes gépezet kattogása és berregése visszhangként pattant vissza a régi szélmalomban kialakított laboratórium kőfalairól.

Amikor ráébredt a világra, Deucalion egy asztalhoz kötözve feküdt. Ez volt az első jel, ami arra utalt, hogy rabszolgának teremtették.

Istennel ellentétben Victor Frankenstein nem tartotta fontosnak, hogy teremtményét megajándékozza a szabad akarattal. Az utópistákhoz hasonlóan ő is a szabad gondolatok fölé helyezte a feltétel nélküli engedelmességet.

Azon az éjszakán, több mint kétszáz évvel ezelőtt, elkezdődött az örület és az erőszak, amely hosszú éveken át jellemezte Deucalion életét. Tombolásai során gyilkolt, még hozzá könyörtelenül.

Az évtizedek során megtanult uralkodni magán. Fájdalmas magánya megismertette vele a szánal-

mat, abból pedig később együttérzés fakadt. Megtalálta a reményhez vezető utat.

Mégis, bizonyos éjszakákon minden különösebb ok nélkül szétáradt benne a düh. Racionális indíték nélkül felfokozódott benne ez az érzés, ami már-már azzal fenyegetett, hogy áttaszítja őt a megfontoltság és a józan ész határain.

Ezen az éjszakán Deucalion gyilkos hangulatban haladt előre New Orleansben, a Francia Negyed peremén húzódó sikátorban.

A levegő meleg volt és nyirkos, pezsgett benne a dzsessz, amit a híres klubok falai nem voltak képesek teljes egészében magukban tartani.

Deucalion az árnyékok között maradt, a mellékutcákon járt, mert tisztában volt azzal, hogy termete miatt felfigyelnének rá. A termete és az arca miatt...

Az egyik szemetestartály mellől, a sötétből egy ráncos, rumba áztatott mazsolaszőlőre emlékeztető ember lépett elő.

– Béke Jézusban, testvér!

Bár az üdvözlés nem arra utalt, hogy portyázó útonállóval hozta össze a sors, Deucalion azzal a reménnyel fordult a hang irányába, hogy az ismeretlen embernél talán kés, esetleg lőfegyver van. Hiába volt dühös, még így is szüksége volt valami igazolásra ahhoz, hogy erőszakos legyen.

A koldus azonban semmit sem tartott a kezében, csak a tenyerét tartotta maga elé, és legfeljebb a szájából áradó búzzel támadott.

– Csak egyetlen dollárra lenne szükségem.

– Egy dollárért semmit sem kapsz – mondta Deucalion.

– Légy áldott, ha nagylelkű leszel hozzám, de tényleg csak egy dollárt kérek.

Deucalion leküzdötte a vágyat, hogy elkapja a kinyújtott kart, és letörje a végéről a csuklót, mint-ha nem lenne egyéb, mint egy száraz gally.

Majd elfordult, és még akkor sem nézett vissza, amikor a kéregető szitkozódni kezdett.

Ahogy elhaladt az egyik étterem konyhájának bejárata előtt, kinyílt az ajtó. Két spanyolos külsejű, fehér nadrágot és pólót viselő férfi lépett ki. Az egyik cigarettával kínálta a másikat.

Deucalionra rávetődött az ajtó fölött égő biztonsági lámpa, és az azzal szemközt, a sikátor másik falán világító égő fénye.

A két férfi megdermedt, amikor meglátták őt. Az arca egyik oldala normálisnak látszott, de a másik felén bonyolult tetoválás díszelgett.

A mintát egy tibeti szerzetes tervezte, és tetoválta bele Deucalion bőrébe a tűivel. A rajz vaddá, már-már démonivá változtatta a külsejét.

A tetoválás célja az volt, hogy elterelje az emberek tekintetét az alatta lévő széttört ábrázatról, annak a sérülésnek a nyomairól, amelyet még a teremtője okozott Deucalionnak valamikor a távoli múltban.

A két lámpa fénye elegendő volt ahhoz, hogy Deucaliont a maga valójában lássa a két ember, akik meg nem érthették ugyan, de legalább láthaták a tetoválás alatti radikális geometriát. Nem fé-

lelemmel, inkább komor tisztelettel néztek rá, mint-ha arra gondolnának, hogy valamiféle spirituális jelenés tanúivá váltak.

Deucalion a fényből az árnyékba lépett, átsietett egy másik sikátorba; dühe egyre fokozódott.

Hatalmas keze megremegett és úgy rángott, mint-ha szükségét érezné annak, hogy megfojtson valakit. Deucalion ökölbe szorította, és zsebre vágta.

Nyár volt, a mocsaras vidék fülledtsége nehéz takaróként borult a világra, Deucalion mégis hosszú, fekete kabátot viselt. Sem a forróság, sem a harapós hideg nem gyakorolt rá hatást, ahogy a fájdalom és a félelem sem.

Ahogy felgyorsította lépteit, a kabát szárnya úgy lebegett mögötte, mintha köpeny lenne. Ha csuklyája is van, bárki elhitte volna róla, hogy maga a halál.

A gyilkos hajlamok talán átítatták testének minden sejtjét. Húsa egykor azoké az elítélt bűnözőké volt, akiknek friss hulláját a börtön temetőjéből, a sírgödörből rabolták el közvetlenül a kivégzésük után.

Két szíve közül az egyik valamikor egy örült gyűjtogatóé volt, aki templomokat égetett porig. A másik egy gyermekekkel fajtalankodó vadállat mellkasában dobogott egykor.

A szív még az Isten által teremtett emberek mellkasában is lehet hamis és gonosz. A szív időnként minden ellen fellázad, amit az elme tud, amiben hisz.

Ha egy pap kezei képesek arra, hogy bűnös cselekedetet hajtsanak végre, ugyan mit lehet várni

egy fojtogatásért elítélt ember-bestia kezeitől? Márpedig Deucalion pontosan egy ilyen bűnözőtől „örökölte” ezeket a végtagjait.

Szürke szemét egy kivégzett baltás gyilkos fejéből emelték ki. Időnként lágy, áttetsző lüktetés jelent meg előtte, mintha a bensőjében egy figyelmeztetés és előjelek nélkül feltámadó vihar hagyta volna hátra villámainak fényeit.

Az agya valamikor régen egy ismeretlen gonosztevő koponyáját töltötte meg. A halál a korábbi élet minden emlékét kitörölte belőle, de elképzelhető volt, hogy az idegpályák szövetéke hibás maradt.

Fokozódó dühe arra kényszerítette, hogy a város legmocskosabb, legveszélyesebb utcái, a folyón túli Algiers felé menjen. Az itt húzódó sötét sikátorokban bűzösen burjánzott minden, ami ellentétes volt a törvénnyel.

Az egyik elhanyagolt épületben bordélyház működött, amit nem túl sok sikerrel próbáltak masszázsszalonnak és akupunktúrás rendelőnek álcázni. A házban működött még egy tetoválószalón, egy videobolt, ahol kizárólag pornográf filmeket lehetett kapni, valamint egy zajos, mocskos cajun bár. Odabent bömbölt a jellegzetes ritmusú zene.

Az épület mögötti sikátorban parkoló kocsikban stricik múltatták az időt, arra várva, hogy véden-ceik, a lányok átadják nekik a bevételt.

Két hawaii inges, fehér selyemnadrágos, görkorcsolyás suhanc kokaint és porított Viagrát árult

a bordélyház klienseinek. Akinek arra volt szüksége, extasyt és más szintetikus drogot is kaphatott tőlük.

A pornóbolt mögött négy Harley állt egymás mellett. A jelek szerint a bordélyban és a kocsmában kemény motorosok látták el a biztonsági szolgálatot, az is elképzelhető volt, hogy a drogüzereket is ők védték. Talán valamennyi „vállalkozás” biztonságáról ők gondoskodtak.

Deucalion átment közöttük. Néhányan észrevettkék, de voltak, akik feléje se pillantottak. Úgy mozgott a fekete kabátban a még feketébb árnyékok között, mintha láthatatlanná tévő köpenyt viselne.

A misztikus villám, ami annak idején életre keltette, valamilyen módon megvilágította előtte a világmindenség kvantumszerkezetét, és talán még valami mást is. Két teljes évszázadot töltött kutatásokkal, s közben megpróbálta használni a tudását. Vizsgálódásainak és eredményeinek köszönhetően, amikor olyan kedve volt, könnyedén, kecsesen, mások számára meghökkentő és ijesztő módon, szinte észrevehetetlenül mozgott a világban.

A bordély hátsó bejáratánál az egyik motoros veszekedni kezdett egy karcsú, fiatal nővel. A kiáltozás olyan volt Deucalion számára, mint éhes cápának a vízben szétterjedő vér.

A lány, bár szajhásan csábító ruhákat viselt, tiszta arcú, sebezhető teremtésnek látszott. Nem lehetett több tizenhat évesnél.

– Eressz el, Wayne! – könyörgött. – Ki akarok szállni!

Wayne, a motoros a karjainál fogva elkapta, és a zöldre festett ajtóhoz csapta a lányt.

– Ha egyszer beszálltál, nincs kiút!

– De még csak tizenöt vagyok!

– Nem baj. Hamar megöregszel...

– Nem tudtam, hogy ilyen lesz! – zokogott a lány.

– Mit gondoltál, milyen lesz, te hülye kurva? Mint a *Pretty Woman*ben, Richard Gere-rel?

– A pasas ronda, és bűzlik!

– Joyce, kicsim, ezek mind rondák, és mind bűzlenek. Az ötvenedik után már észre se fogod venni.

Deucaliont a lány vette észre először. Úgy elkekedett a szeme, hogy Wayne kíváncsian hátrafordult, hogy megnézzze, mit lát.

– Ereszd el a lányt – mondta Deucalion halkan.

A motorosra – kegyetlen arcú, erős férfi volt – nem gyakorolt valami nagy hatást a felszólítás.

– Na, húzz innen, de gyorsan, kóbor lovag, mert el találod veszteni a golyóidat!

Deucalion megfogta a motoros jobb karját, a háta mögé csavarta, de olyan gyorsan és olyan erővel, hogy a férfi válla hangos reccsenés kíséretében eltört. Ezután ellökte magától Wayne-t, aki a levegőbe emelkedett, majd pofára esett; a szájába jutó mocsok elfojtotta sikolyát.

Elég lett volna egyetlen kemény dobbantás a nyakra, és eltörik a motoros gerince. Deucalionnak eszébe jutott a fáklyával és vasvillával hadonászó tömeg, egy másik évszázad csőcseléke, ezért uralkodott magán, nem ölte meg Wayne-t.

Lánc süvített a levegőben. Deucalion megfordult.

Egy másik motoros állt előtte. A férfi arcát groteszkké tették a szemöldökénél, az orrában és a nyelvében csillogó piercingek, meg az égővörösre festett szakáll. Látszott rajta, élvezettel veti bele magát a harcba.

Deucalion ahelyett, hogy megpróbált volna kitérni a lánc elől, közelebb lépett támadójához. A lánc a bal karjára csapott. Megragadta, rántott rajta egyet, és ezzel kibillentette a vörös szakállút az egyensúlyából.

A motorosnak copfja volt, amit könnyedén meg lehetett markolni.

Deucalion felemelte a férfit, megütötte, majd elhajította.

Megszerezte a láncot, és a harmadik gazfickó térdére csapott vele.

A harmadik motoros fájdalmasan felüvöltött, és összerogyott. Deucalion a nyakánál és az ágyékánál fogva segítette fel a földről. Megemelte, és könnyedén hozzávágta az éppen támadni készülő negyedik motoroshoz.

A kocsmából kihallatszó zene ritmusára néhány-szor a falhoz csapta a két motoros fejét. Bízott benne, hogy így sikerül felébresztenie a lelkiismeretüket.

A pornóbolt, a kocsmá és a bordély bejárata előtt ácsorgó kliensek rémülten menekültek a sikátorba. A görkorcsolyás dílerek az árukészletükkel együtt elszáguldottak.

Felbőgtek a stricik autói. Egyik sem indult Deucalion felé, a sofőrök villámgyorsan kitolattak a szűk utcából.

Az egyik felspécizett Cadillac belerohant egy sárga Mercedesbe.

Egyetlen sofőr sem állt meg, egyikük sem foglalkozott a biztosítási űrlapok kitöltésével.

Deucalion és a Joyce nevű lány egyedül maradt a harcképtelenné tett motorosokkal. Az ablakok és ajtók mögül néhányan figyelték őket, de senki sem lépett elő.

A kocsmában a zenekar egy pillanatra sem állt meg, folytatták a muzsikálást. A sűrű, nyirkos levegő együtt remegett a ritmussal.

Deucalion a sikátor és a szélesebb utca találkozásánál a sarkon álló lányhoz lépett. Egyetlen szót sem szólt, de Joyce-nak nem is volt szüksége biztatásra ahhoz, hogy csatlakozzon hozzá.

Elindult a férfival, de látszott rajta, hogy fél. Jó oka volt rá.

A sikátorban történtek nem szüntették meg Deucalion dühét. Amikor nyugodt volt, az elméje leginkább egy több évszázados, díszes és gazdag tapasztalatokkal, elegáns gondolatokkal, filozofikus megállapításokkal berendezett kúriára hasonlított. Most azonban olyan volt, mint egy vérrel sötétre festett falú, a gyilkolási vágytól hideg és rideg mézárszék.

Ahogy elhaladtak az egyik utcai lámpa alatt, ahogy keresztülléptek az égő körül röpködő éjjeli lepkék csapongó árnyékain, a lány ránézett Deucalionra, aki érezte, hogy kísérője megremeg.

Joyce döbbenete legalább olyan nagy volt, mint félelme. Olyan érzése támadt, mintha már fel-

ébredt volna valami rossz álomból, de még nem tud különbséget tenni a valóság és a lidércképek között.

Amikor a lámpák közötti sötétben Deucalion a vállára tette az egyik kezét, ahogy a halkuló cajun zene és az erősödő dzsessz foszlányai között lépkedtek az árnyékban, Joyce-ban egyre erősödött a döbbenet és a félelem is.

– Ilyenkor – mondta Deucalion, miközben átvágtak a Jackson Square-en, és elhaladtak a tábornok szobra előtt – a Negyed semmivel sem biztonságosabb a számodra, mint a sikátor. Van hová menned?

A lány úgy húzta össze magát, mintha a fülledt meleget hirtelen sarkvidéki hideg váltotta volna fel.

– Haza.

– Itt laksz, a városban?

– Nem. Baton Rouge-ban. – Joyce közel járt a síráshoz. – Azt hiszem, nem is olyan unalmas és elviselhetetlen hely az otthonom...

Deucalion könnyörtelen dühéhez irigység keveredett. Neki sosem volt otthona. Voltak helyek, ahol lakott, de egyik sem volt valódi otthon.

Mentális cellájának rácsait rázni kezdték a bebörtönzött bestiális késztetések, s feltámadt benne a vágy, hogy szétzúzza a lány testét, cafatokra tépje – pusztán azért, mert van egy hely, amit az otthonának nevezhet.

– Van telefonod? – kérdezte.

A lány bólintott, és hímzett öve alól kihúzott egy mobiltelefont.

– Mondd meg az anyádnak és az apádnak, hogy abban a katedrálisban vársz rájuk! – mondta Deucalion.

Átkísérte a lányt a templomhoz. Megállt az utcán, biztatta Joyce-t, hogy lépjen be a kapun. Amikor a lány hátrafordult, hogy még egyszer ránézzen, már eltűnt.

MÁSODIK FEJEZET

A Garden Districtben lévő házban Victor Helios azzal kezdte a gyönyörű nyári reggelt, hogy szeretkezett egyet új feleségével, Erikával.

Az első feleségét, Elizabethet kétszáz évvel korábban az osztrák hegyek között gyilkolták meg, az esküvőjük napján. Victornak már csak elvétve jutott eszébe.

Mindig a jövőbe tekintett. A múlt untatta, és a régi dolgok többsége nem olyan volt, amin szívesen mereng az ember.

Elizabethtel együtt Victor hat feleség társaságát élvezte, vagy viselte el. A másodiktól kezdve valamennyit Erikának hívták.

Az Erikák külsőre egyformák voltak, mert valamennyiüket Victor New Orleans-i laboratóriumában tervezték, és mindegyik klónozótartályból jött világra. Költségkímélő megoldás volt: így nem kellett mindig új női ruhatárat összeállítani, vala-

hányszor megszabadult valamelyik megunt Erikától.

Bár hihetetlenül gazdag volt, Victor gyűlölte a pazarlást. Az anyja, az a máskülönben semmire sem jó asszony belé nevelte a takarékossgot.

Amikor az anyja meghalt, nem fizette ki a szer-tartás költségeit, a fenyőláda árát. Semmi kétség, az anyja is inkább azt választotta volna, hogy egyszerűen kaparják el. Victor még a sírásó bérén is megtakarított valamennyit: nem hat, csak négy láb mély gödröt kért.

Bár az Erikák egyformák voltak, az egyes, a kettes, a hármas és a négyes különböző hibákkal rendelkezett. Victor folyamatosan finomította és fejlesztette őket.

Előző este ölte meg Erika Négyet. A maradványokat arra a szeméttelre vitette, amit az egyik cége működtetett; az előző három Erika és a többi, csalódást okozó teremtménye is ott rohadt a szeméthegek alatt.

Erika Négy szenvedélyesen szerette a könyveket, amelyek aztán változást idéztek elő nála, arra bátorították, hogy lélekben, gondolkodásban önálló legyen. Victor ezt nem tolerálta. Erika Négy ráadásul szürcsölve ette a levest.

Victor kivitte az új Erikát a tartályból, amelyben a berendezések elektronikusan betöltötték a digitalizált tudnivalókat az akkor még üres agyba.

Ahogy egy örök optimistához illik, Victor bízott abban, hogy Erika Öt tökéletes teremtménynek fog bizonyulni, méltó lesz arra, hogy sokáig szolgálja

őt. Szépség, kifinomultság, műveltség, engedel-
messég – ezek voltak a legfontosabb tulajdon-
ságok.

Erika Öt ráadásul bujább volt, mint elődei. Minél
nagyobb fájdalmat okozott neki Victor, annál szen-
vedélyesebbé vált szeretkezés közben.

Mivel az Új Fajhoz tartozott, akaratlagosan ki
tudta zárni a tudatából a fájdalmat. A hálószobában
azonban Victor ezt nem engedélyezte neki. Victor a
hatalomért élt, a szex számára csak addig volt élvez-
zetes, amíg uralkodhatott a partnere felett.

Erika csodálatosan erotikus alázattal fogadta az
ütéseket. Victor számára a nő testén lévő sérülések,
horzsolások saját elevenségének bizonyítékai vol-
tak. Vad, tetterős csődörnek érezte magát.

Victor valamennyi teremtménye félistenhez méltó
testet kapott; Erika sem volt kivétel.

A sebei egy-két órán belül begyógyultak, hamar
visszanyerte fizikai tökéletességét.

Victor, amikor kielégült, otthagya az ágyon a
zokogó nőt. Erika fájdalmában és szégyenében sírt.

Ő volt Victor teremtményei közül az egyetlen,
aki képes volt felfogni a szégyen lényegét. Meg-
aláztatása és a férfi gyönyöre csak így válhatott tel-
jessé.

Victor forró vízzel zuhanyozott le, párizsi verbé-
na illatú szappant használt. Ha az anyjáról vagy a
feleségeiről volt szó, fontosnak tartotta a takaré-
kosságot, de magának megengedett némi luxust.

HARMADIK FEJEZET

Miután lezárta a sorozatgyilkos ügyét (az elkövetőről végül kiderült, hogy a nyomozótársa volt), annak ellenére, hogy kimerült volt az üldözésektől, a rohangeléstől és lövöldözéstől, Carson O'Connor nem került ágyba reggel hét előtt.

Négy, a világ számára halottan eltöltött óra és egy gyors zuhany – ez volt a maximum, amit megengedhetett magának. Szerencsére túl fáradt volt ahhoz, hogy álmodjon.

Nyomozóként hozzászokott ahhoz, hogy rengeteget kell túlóráznia, főleg akkor, amikor közel kerülnek egy-egy ügy lezárásához, de ezt az esetet nem lehetett tipikus sorozatgyilkosságnak nevezni. Ami történt, az talán a világ végének kezdetét jelezte.

Carson még sosem élte át a világvégét, így fogalma sem volt arról, mire számíton.

Amikor jelölés nélküli szolgálati kocsijukkal délbent lefékezett Michael Maddison, a társa háza előtt, a férfi már a járda mellett várt rá.

Michael egy jellegtelen épület alig berendezett lakásában élt a Veterans Boulevard közelében. Ha kérdezték, azt mondta, a lakása nagyon „zenes”, és azt állította, szüksége van erre a minimalista menedékre az állandó karneváli hangulatban pezsgő New Orleans utcáin töltött napok után.

Az apokalipszisre készülvén ugyanúgy öltözött fel, ahogy a mindennapokban: hawaii ing, khaki-színű nadrág, sportzakó.

Csak a lábbelijét cserélte le a végítélet tiszteletére: a szokásos fekete Rockport cipő helyett fehéret húzott, olyan fehéret, hogy az már szinte világított.

Álmos tekintete miatt valahogy még a megszkottnál is csinosabb és aranyosabb volt. Carson megpróbálta figyelmen kívül hagyni a dolgot.

Társak voltak, nem szeretők. Tudták, ha mindkét szerepet megpróbálják eljátszani, mindketten meghalnak, és inkább előbb, mint utóbb. A rendőrségi munka olyan, hogy az ember nem tudja összeegyeztetni a mások seggbe rúgását a partner fenekének simogatásával.

Miután beszállt a kocsiba, és behúzta az ajtót, Michael megkérdezte:

– Na? Láttál valami szörnyet mostanság?

– A fürdőszobai tükörben, reggel... – felelt Carson, és elindult.

– Pedig jól nézel ki! Komolyan! Feleannyira se vagy olyan szörnyű, mint a közérzetem.

– Van fogalmad arról, mikor voltam utoljára fodrásznál?

– Ne beszélj! Te időt áldozol a fodrászokra? Azt hittem, csak felgyújtod a hajad, aztán eloltod, és kész a frizurád.

– Szép a cipőd...

– A dobozra azt írták rá, hogy kínai, de az is lehet, hogy thaiföldi. Manapság mindent arrafelé csinálnak.

– Nem mindent. Szerinted Harker hol készült?

Jonathan Harker nyomozóról kiderült, hogy azonos a sorozatgyilkossal, akit a média „Sebész”-nek

nevezett el. Az is kiderült róla, hogy nem ember. Se egy sörétes puskából leadott lövés, se egy négyemeletnyi zuhanás nem állította meg.

– Nem igazán értem – mondta Michael. – Helios megteremti az Új Fajt a Garden Districtben lévő háza pincéjében? Sokkal valószínűbb, hogy a Biovisiont használja fedőcéggként.

A Biovisiont Helios akkor alapította, amikor körülbelül húsz éve New Orleansbe költözött. A cég birtokolta azokat a szabadalmakat, amelyek a férfit évről évre egyre gazdagabbá tették.

– Ott az a sok alkalmazott – mondta Carson. – Ott vannak a külső cégek, amelyek naponta bejárnak a Biovision épületébe. Ilyen környezetben nem lehet működtetni egy titkos embercsináló labort!

– Ez igaz. Ha más nem is, de a gülüszemű, púpos Igor feltűnést keltene, amikor kávézni megy a büfébe. Ne hajts ilyen gyorsan!

Carson felgyorsított.

– Szóval, Heliosnak van még egy telepe valahol a városban. Egy telep, amelynek a tulajdonosa egy olyan fedőcég, aminek a központja a Kajmán-szigeteken vagy valami hasonló helyen van.

– Utálom az ilyen zsarumelót!

Michael arra célzott, hogy a nyomozás érdekében át kell vizsgálniuk több ezer New Orleans-i cég adatait, listát kell készíteniük azokról, amelyek külföldi vagy valami miatt gyanús személyek tulajdonában vannak.

Carson sem rajongott az íróasztal melletti munkáért, de neki legalább volt türelme az ilyesmihez. Azt azonban nem tartotta valószínűnek, hogy ideje is van.

– Hova megyünk? – kérdezte Michael. – Ha az ügyosztályra, hogy egész nap ott üldögéljünk a komputerek előtt, én inkább kiszállok.

– Tényleg? És mit csinálsz utána?

– Nem tudom. Keresek valakit, akit lelőhetek.

– Nemsokára egy csomó olyan ember lesz, akit lelőhetsz. Victor teremtményei. Az Új Faj egyedei.

– Elég nyomasztó a Régi Fajhoz tartozni. Mint-ha egy ósdi kenyérpíró lennék, amibe nem tették bele a mikrochipet, amely reggelente elénekli Randy Newman slágereit.

– Inkább lennél éneklő kenyérpíró?

– Miért ne?

Carson gondolkodás nélkül keresztülhajtott volna a piros lámpán, ha történetesen nem egy hűtőkamion halad el előttük. Lefékezett, és szemügyre vette a kamion oldalán virító reklámfeliratot, ami alapján ítélve a szállítmány nem lehetett más, mint húspogácsa a McDonald's számára. Carsonnak valahogy nem volt kedve ahhoz, hogy fagyott hamburgerek között fejezze be az életét.

A belvárosban voltak. Az utcákon nagy volt a forgalom.

A gyalogosokra pillantva Michael megjegyezte:

– Vajon hány valódi ember van köztük? Hányan lehetnek, akik Victor... teremtményei?

– Több ezren – felelte Carson. – Tízezren, ötvenezren... De az is lehet, hogy csak százan.

- Száznál biztos többen vannak.
- Biztos.
- Egyébként Helios már biztos rájött, hogy rászálltunk.
- Már rá...
- Vagyis tudod, mivé váltunk?
- Elvarratlan szállá.
- Pontosan. Márpedig Helios olyan fickó, aki mindent szeret takarosán elvarrni.
- Úgy számoltam – mondta Carson –, még van huszonnégy óránk az életből.

NEGYPEDIK FEJEZET

A márványból faragott, az évtizedek esői és szelei által megkoptatott Mária-szobor egy kis fülkében, az Irgalom Keze kórház főbejárata fölött állt.

A kórházat régen bezárták. Az ablakait befalazták. A kovácsoltvas kerítést megbontó kapun jókora tábla hirdette, hogy az épület magántulajdon, raktárházként működik, s falain belül nem látják szívesen az idegeneket.

Victor elhajtott a kórház mellett, és legurult annak az ötemeletes épületnek a pincegarázsába, amelyben az általa alapított cég, a Biovision könyvelési és személyzeti osztálya működött. A Mercedest a számára fenntartott helyen állította le.

A közelben lévő acélajtóhoz egyedül neki volt kulcsa. Az ajtó mögött egy üres, betonpadlójú és -falú helyiség volt.

Az ajtóval szemben egy másik ajtót helyeztek el, ezt a falba süllyesztett billentyűzeten beírt kóddal lehetett kinyitni. Victor beütötte a kódot; az elektronikus zárszerkezet nyitott.

A helyiségen túl húzódott az a száznegyven láb hosszú folyosó, amely a kórház alagsorát kötötte össze a szomszédos épülettel. A csempézett falú, betonpadlójú járat hat láb széles és nyolc láb magas volt.

Az alagutat az Új Faj egyedei készítették, természetesen építési engedély nélkül, titokban. Victor így bármikor átjárhatott az Irgalomba, még hozzá anélkül, hogy bárki sejtette volna, mit tesz.

A folyosó végében lévő billentyűzeten ismét beütötte a kódot. A kinyíló ajtón keresztül a kórház legalsó szintjére jutott. A terem falai előtt álltak azok a fémszekrények, amelyek a számtalan kísérletre vonatkozó adatok komputerezált nyilvántartásának másolatait és kinyomtatott változatait tartalmazták.

Victor általában szerette az álcázott ajtókat, a rejtett átjárókat meg a titokzatoskodást, ami szerves része volt a jelenlegi civilizáció elpusztítására, a világuralom megszerzésére szőtt terveinek. Sokszor eszébe jutott, talán azért van így, mert a lelke mélyén sosem nőtt fel az a bizonyos kisgyerek.

Ezúttal azonban bosszantotta, hogy csak ilyen kerülőúton tud bejutni a laboratóriumába. Zsúfolt

nap várt rá, minimum egy krízishelyzetre kellett megoldást találnia.

A tárolóteremből a kórház alagsorába jutott. Minden csendes volt, és bár égtek a lámpák, mindenütt félhomály uralkodott. Ez volt az a szint, ahol Victor végrehajtotta legforradalmibb kísérleteinek egyikét.

Ámulatba ejtette az elképzelés, miszerint a rákos sejtek, amelyek hihetetlen sebességgel szaporodnak, rákényszeríthetők arra, hogy a mesterséges anyaméhbe helyezett klónok gyors fejlődését segítsék. Az egyik célja az volt, hogy az embriót mesterséges eszközökkel néhány hét alatt felnőtt egyedé fejlessze. A természetnek ehhez a munkához évekre van szüksége.

Időnként, amikor munkája során a hivatalos tudomány határain túlra tévedt, megesett, hogy összekuszálódtak a dolgok. Annál a bizonyos kísérletnél is, amit itt, az alagsorban végzett, a várt Új Ember helyett egy hihetetlenül agresszív, gyorsan mutálódó lény jött létre, ami ráadásul még némi intelligenciával is rendelkezett.

Mivel ő adott életet a lénynek, elvárta, hogy az hálás legyen neki. Nem ez történt.

Negyven embere vesztette életét, amikor megpróbálták lefogni – pedig az ő embereit nem volt könnyű megölni. Már-már úgy tűnt, minden elveszett, de végül sikerült elpusztítani.

Iszonyú volt a bűze. Victor évekkal később is érezni vélte azt a szagot.